

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 13ης Σεπτεμβρίου 2005 *

Στην υπόθεση T-140/02,

Sportwetten GmbH Gera, με έδρα την Gera (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον
A. Zumschlinge, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

**Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά
σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)**, εκπροσωπούμενου από τους
D. Schennen και G. Schneider,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του Γραφείου
Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και
υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου:

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Intertops Sportwetten GmbH, με έδρα το Salzburg (Αυστρία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον H. Pfeifer, στη συνέχεια από τον R. Heimler, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγή ασκηθείσα κατά της απόφασης του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 21ης Φεβρουαρίου 2002 (υπόθεση R 338/2000-4), αφορώσας αίτηση περί αναγνώρισεως της ακυρότητας του εικονιστικού κοινοτικού σήματος INTERTOPS,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, A. W. H. Meij και I. Pelikánová, δικαστές, γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Μαΐου 2002,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Αυγούστου 2002,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Αυγούστου 2002,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα απαντήσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Ιανουαρίου 2003,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα ανταπαντήσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Ιουλίου 2003,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 16ης Φεβρουαρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 11 Ιανουαρίου 1999, το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (στο εξής: Γραφείο) δημοσίευσε την καταχώριση ως κοινοτικού σήματος, την οποία είχε ζητήσει η παρεμβαίνουσα δύναμι του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), του κατωτέρω αναπαραγομένου εικονιστικού σήματος, το οποίο καταχωρίστηκε με τα χρώματα κόκκινο, άσπρο και μαύρο:

- 2 Οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος εμπίπτουν στην κλάση 42, υπό την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας σχετικά με τη διεθνή καταχώριση προϊόντων και υπηρεσιών όσον αφορά την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Υπηρεσίες πράκτορα στοιχημάτων, υπηρεσίες σχετικές με στοιχήματα κάθε είδους» (στο εξής: επίμαχες υπηρεσίες και επίμαχο κοινοτικό σήμα).
- 3 Στις 17 Μαΐου 1999, η προσφεύγουσα υπέβαλε στο Γραφείο αίτηση περι αναγνώρισης της ακυρότητας του επιμάχου κοινοτικού σήματος, δυνάμει του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94. Προς στήριξη του αιτήματός της, επικαλείται τον απόλυτο λόγο απαραδέκτου της καταχώρισης του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', και παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.
- 4 Κατά την ημερομηνία εκείνη, η προσφεύγουσα ήταν δικαιούχος του γερμανικού σήματος που συνίσταται στο λεκτικό σημείο INTERTOPS SPORTWETTEN (στο εξής: γερμανικό σήμα) για τις ίδιες υπηρεσίες με τις προαναφερθείσες.
- 5 Με απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 2000, το τμήμα ακυρώσεων του Γραφείου απέρριψε την αίτηση περι αναγνώρισης ακυρότητας, με την αιτιολογία ότι το επίμαχο κοινοτικό σήμα δεν ήταν αντίθετο προς τη δημόσια τάξη ούτε προς τα χρηστά ήθη.
- 6 Με απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 2002 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή της προσφεύγουσας και την υποχρέωσε να καταβάλει τα έξοδα της επί της προσφυγής διαδικασίας.
- 7 Συγκεκριμένα, κατά το τμήμα προσφυγών, πρέπει να εξετάζεται το σήμα καθαυτό προκειμένου να εκτιμηθεί αν αντιβαίνει στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94. Η προσφεύγουσα δεν ισχυρίστηκε ότι το επίμαχο σήμα είναι

καθαυτό αντίθετο προς τη δημόσια τάξη ή προς τα χρηστά ήθη, έστω και μόνο στη Γερμανία. Το ζήτημα αν το δημόσιο δίκαιο απαγορεύει στην παρεμβαίνουσα να προσφέρει τις επίμαχες υπηρεσίες, αυτές καθαυτές, σε μέρος της Κοινότητας ή αν η διαφήμιση των υπηρεσιών αυτών την οποία πραγματοποίησε είναι, αυτή καθαυτήν, αντίθετη στα χρηστά ήθη δεν έχει καμία σχέση με το σήμα υπό το οποίο αυτή αποφασίζει να παρέχει τις υπηρεσίες της. Το ότι η παρεμβαίνουσα δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει το επίμαχο κοινοτικό σήμα στη Γερμανία αποτελεί, στη χειρότερη των περιπτώσεων, συνέπεια του παράνομου χαρακτήρα της παροχής των επιμάχων υπηρεσιών, αλλά δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι είναι παράνομη η χρήση του εν λόγω σήματος καθαυτό. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με το τμήμα προσφυγών, δεν είναι αναγκαίο να εξετασθεί, ειδικότερα, το ζήτημα αν το άρθρο 7 του κανονισμού 40/94 πρέπει να ερμηνευθεί αυτοτελώς ή σε σχέση με τις ιδιομορφίες του εθνικού δικαίου επί του θέματος αυτού ούτε να εξετασθούν τα συμπεράσματα στα οποία θα μπορούσε να οδηγήσει το άρθρο 106, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.

Αιτήματα των διαδίκων

8 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·
- να διαπιστώσει την ακυρότητα του επιμάχου κοινοτικού σήματος·
- επικουρικός, να διαπιστώσει ότι το επίμαχο κοινοτικό σήμα δεν μπορεί να αντιταχθεί στο γερμανικό σήμα.

- 9 Το Γραφείο ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
  - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 10 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να απορρίψει τα αιτήματα της προσφεύγουσας.
- 11 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να προστεθεί στη δικογραφία η απόφαση του Deutsches Patent- und Markenamt (γερμανικού Γραφείου Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας και Σημάτων) της 23ης Αυγούστου 2000, με την οποία αυτό διέταξε τη διαγραφή του γερμανικού σήματος.
- 12 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η παρεμβαίνουσα ζήτησε επίσης να καταδικασθεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Νομική εκτίμηση

Επί του πρώτου αιτήματος της προσφεύγουσας, το οποίο σκοπεύει στην ακύρωση της προσβαλλομένης απόφασης

Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

- 13 Προς στήριξη του αιτήματός της ακυρώσεως, η προσφεύγουσα επικαλείται έναν και μόνο λόγο, κατά τον οποίο η προσβαλλομένη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 1 του κανονισμού 40/94, σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', και παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

- 14 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι οι νομοθεσίες πολλών κρατών μελών, μεταξύ των οποίων και η νομοθεσία της Γερμανίας, προβλέπουν ότι μόνον οι επιχειρήσεις που τυγχάνουν αδειάς των εθνικών αρχών στο έδαφός τους δικαιούνται να παρέχουν τις επίμαχες υπηρεσίες. Κατά το μέτρο που η παρεμβαίνουσα δεν διαθέτει άδεια παροχής των επίμαχων υπηρεσιών στη Γερμανία, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 284 του Strafgesetzbuch (γερμανικού ποινικού κώδικα), δεν δικαιούται να παρέχει τις εν λόγω υπηρεσίες εντός της χώρας αυτής ούτε και να τις διαφημίζει. Με απόφαση της 14ης Μαρτίου 2002, το Bundesgerichtshof (γερμανικό ομοσπονδιακό ανώτατο δικαστήριο) της απαγόρευσε να διαφημίζει τις υπηρεσίες της στη Γερμανία και πλείονες γερμανικές δικαστικές αποφάσεις απαγόρευσαν σε τρίτους να χρησιμοποιούν το επίμαχο κοινοτικό σήμα στη Γερμανία. Εξάλλου, η παρεμβαίνουσα ομολόγησε, στο πλαίσιο πλειόνων δικών στη Γερμανία, ότι δεν έχει λάβει τέτοια άδεια. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι οι ως άνω εθνικές διατάξεις, περιλαμβανομένου του άρθρου 284 του Strafgesetzbuch, συνάδουν προς το κοινοτικό δίκαιο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1994, C-275/92, Schindler, Συλλογή 1994, σ. I-1039, της 21ης Σεπτεμβρίου 1999, C-124/97, Läärä κ.λπ., Συλλογή 1997, σ. I-6067, και της 21ης Οκτωβρίου 1999, C-67/98, Zenatti, Συλλογή 1999, σ. I-7289).
- 15 Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, το επίμαχο κοινοτικό σήμα αντιβαίνει στη δημόσια τάξη και στα χρηστά ήθη στη Γερμανία και σε άλλα κράτη μέλη, υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94.
- 16 Συναφώς, παραπέμπει στις αποφάσεις του Bundespatentgericht (γερμανικού ομοσπονδιακού δικαστηρίου σημάτων) επί των υποθέσεων που είναι γνωστές ως «McRecht», «McLaw» και «Cannabis», κατά το μέτρο που με αυτές, μολοντί δεν γίνεται δεκτός λόγος ακυρότητας, κρίνεται ότι, οσάκις ένας συγκεκριμένος παρέχων υπηρεσίες δεν δικαιούται να παρέχει της υπηρεσίες του λόγω απαγορεύσεως διά νόμου, δεν έχει κανένα δικαίωμα επί σήματος σχετικού με την παροχή των υπηρεσιών αυτών.
- 17 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι απαιτούνται ενιαίοι ευρωπαϊκοί κανόνες για την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94. Συγκεκριμένα, από την προαναφερθείσα νομολογία και, ιδίως, από την προπαρατεθείσα απόφαση Zenatti, προκύπτει ότι οι εκτιμήσεις των εθνικών αρχών επί του ζητήματος της ρυθμίσεως της συλλογής στοιχημάτων επί

των αθλητικών γεγονότων πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Το άρθρο 106, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 δεν σημαίνει ότι οι εκτιμήσεις αυτές πρέπει να λαμβάνονται υπόψη μόνο σε εθνικό επίπεδο, αλλά μπορούν να λαμβάνονται υπόψη και στο επίπεδο αυτό. Διαφορετικά, κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 θα καθίστατο κενό περιεχομένου, καθόσον, σε περίπτωση που το εν λόγω κοινοτικό σήμα θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σε μέρος μόνον της Κοινότητας, η κήρυξη της ακυρότητας του σήματος αυτού θα αποκλειόταν.

- 18 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι, λαμβανομένης υπόψη της αρχής κατά την οποία ένα σήμα πρέπει να χρησιμοποιείται για να εξακολουθεί να προστατεύεται, αν η χρήση του αποκλείεται εκ πρώτης όψεως όσον αφορά τις υπηρεσίες για τις οποίες έχει καταχωρισθεί και αν κάθε άλλη χρήση απαγορεύεται στον τομέα των υπηρεσιών αυτών, ουδόλως μπορεί να τύχει οικονομικής εκμεταλλεύσεως και δεν υπάρχει κανένα δικαίωμα καταχωρίσεως. Προκειμένου περί κοινοτικού σήματος, μολονότι η χρήση του εντός ενός και μόνον κράτους μέλους αρκεί για την εκπλήρωση της υποχρεώσεως περί χρήσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 15 του κανονισμού 40/94, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού εκφράζει την αρχή κατά την οποία ο δικαιούχος σήματος είναι σε θέση να το χρησιμοποιεί παντού εντός της Κοινότητας, εξαιρουμένου ενός αμελητέου τμήματός της.
- 19 Εξάλλου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, κατά το μέτρο που η καταχώριση του επιμάχου κοινοτικού σήματος ζητήθηκε στις 27 Νοεμβρίου 1996, με αποτέλεσμα ότι το σήμα αυτό έχει προτεραιότητα σε σχέση με το γερμανικό σήμα, αν δεν διαπιστωθεί η ακυρότητα του κοινοτικού σήματος, θα εμποδισθεί να χρησιμοποιήσει το γερμανικό σήμα, τούτο δε ενώ η παρεμβαίνουσα δεν έχει δικαίωμα να παρέχει τις υπηρεσίες της εντός της Γερμανίας.
- 20 Τέλος, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94 την οποία προβάλλει το Γραφείο, κατά την οποία η διάταξη αυτή επιτρέπει στο Γραφείο να αρνείται την καταχώριση μόνο σημάτων τα οποία προδήλως αντιβαίνουν στους θεμελιώδεις κανόνες της

κοινωνικής ζωής, όπως είναι οι ύβρεις ή οι βλασφημίες. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν γίνει δεκτή η ερμηνεία αυτή, η διάταξη αυτή παραβιάζεται εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, από την προεκτεθείσα νομολογία προκύπτει ότι το Δικαστήριο προσδίδει μεγάλη σπουδαιότητα στην προστασία των πολιτών από τον κίνδυνο εκμεταλλεύσεως του πάθους τους για τυχερά παίγνια. Οι υπηρεσίες που μπορούν να οδηγήσουν ένα πρόσωπο στην υλική καταστροφή, διά της εκμεταλλεύσεως του πάθους αυτού, πρέπει να εκτιμώνται κατά τον ίδιο τρόπο με τις ύβρεις ή τις βλασφημίες.

- 21 Το Γραφείο και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν το βάσιμο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 22 Υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 40/94, όπως ίσχυε μέχρι τις 9 Μαρτίου 2004, οπότε τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός (ΕΚ) 422/2004 του Συμβουλίου, της 19ης Φεβρουαρίου 2004, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 για το κοινοτικό σήμα, το κοινοτικό σήμα κηρύσσεται άκυρο, μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο Γραφείο, «εάν το κοινοτικό σήμα καταχωρίσθηκε κατά παράβαση [...] του άρθρου 7 [του ίδιου κανονισμού]».
- 23 Η τελευταία αυτή διάταξη προβλέπει στην παράγραφό της 1, στοιχείο στ', ότι δεν γίνονται δεκτά για καταχώριση «τα σήματα που αντίκεινται στη δημόσια τάξη ή στα χρηστά ήθη» και, στην παράγραφό της 2, ότι «η παράγραφος 1 εφαρμόζεται ακόμη και αν οι λόγοι απαραδέκτου υφίστανται μόνο σε τμήμα της Κοινότητας».
- 24 Επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι, κατά το μέτρο που τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας αφορούν, κατ' αυτήν, άλλα κράτη μέλη πλην της Γερμανίας, δεν στηρίζονται σε κανένα συγκεκριμένο και ακριβές στοιχείο. Επομένως, κατά το μέτρο αυτό, τα εν λόγω επιχειρήματα δεν ασκούν επιρροή.

- 25 Περαιτέρω, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν υποστηρίζει ότι το σημείο στο οποίο συνίσταται το επίμαχο κοινοτικό σήμα είναι, καθαυτό, αντίθετο στη δημόσια τάξη ή στα χρηστά ήθη ούτε ότι κάτι τέτοιο ισχύει για τις υπηρεσίες τις οποίες αφορά το εν λόγω σήμα. Τα επιχειρήματά της αναφέρονται, ιδίως, στον ισχυρισμό ότι, δυνάμει εθνικής νομοθεσίας προβλέπουσας ότι μόνον οι επιχειρήσεις που έχουν λάβει άδεια από τις αρμόδιες αρχές δικαιούνται να παρέχουν υπηρεσίες σχετικές με τα στοιχήματα, απαγορεύεται στην παρεμβαίνουσα να παρέχει, εντός της Γερμανίας, τις επίμαχες υπηρεσίες και να τις διαφημίζει. Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι η παρεμβαίνουσα δεν διαθέτει άδεια για την παροχή των επιμάχων υπηρεσιών εντός της Γερμανίας.
- 26 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το γεγονός αυτό δεν συνεπάγεται ότι το επίμαχο κοινοτικό σήμα είναι αντίθετο στη δημόσια τάξη ή στα χρηστά ήθη, υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94.
- 27 Συναφώς, επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι, όπως έγινε δεκτό με την προσβαλλομένη απόφαση και όπως υποστηρίζουν το Γραφείο και η παρεμβαίνουσα, πρέπει να εξετασθεί το σήμα καθαυτό, δηλαδή το σημείο που σχετίζεται με τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες όπως περιγράφονται στην καταχώριση του σήματος, προκειμένου να εκτιμηθεί αν αυτό είναι αντίθετο στη δημόσια τάξη ή στα χρηστά ήθη.
- 28 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι το Πρωτοδικείο, με την απόφαση της 9ης Απριλίου 2003, T-224/01, Durferrit κατά ΓΕΕΑ — Kolene (NU-TRIDE) (Συλλογή 2003, σ. II-1589), υπογράμμισε ότι από τη συνολική ανάγνωση των διαφόρων εδαφίων του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι τα εδάφια αυτά αναφέρονται στις εγγενείς ιδιότητες του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση και όχι στις περιστάσεις σχετικά με τη συμπεριφορά του αιτούντος την καταχώριση του σήματος (σκέψη 76).

- 29 Το ότι στη Γερμανία έχει απαγορευθεί στην παρεμβαίνουσα να προσφέρει και να διαφημίζει τις επίμαχες υπηρεσίες δεν μπορεί να θεωρηθεί περίπτωση η οποία αφορά τις εγγενείς ιδιότητες του σήματος αυτού, υπό την έννοια της προπαρατεθείσας ερμηνείας. Επομένως, τούτο δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια να καταστήσει το σήμα καθαυτό αντίθετο στη δημόσια τάξη ή στα χρηστά ήθη.
- 30 Περαιτέρω, επισημαίνεται εξάλλου ότι κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα δεν είναι ικανό να μεταβάλει την εκτίμηση αυτήν.
- 31 Συγκεκριμένα, όσον αφορά τις αποφάσεις που εξέδωσε το Bundespatentgericht στις προπαρατεθείσες υποθέσεις McRecht, McLaw και Cannabis, από τη νομολογία προκύπτει ότι το κοινοτικό καθεστώς των σημάτων αποτελεί αυτόνομο σύστημα, του οποίου η εφαρμογή είναι ανεξάρτητη οποιουδήποτε εθνικού συστήματος [απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 2000, T-32/00, Messe München κατά ΓΕΕΑ (electronica), Συλλογή 2000, σ. II-3829, σκέψη 47]. Κατά συνέπεια, η καταχώριση ενός σημείου ως εμπορικού σήματος πρέπει να εκτιμάται μόνο βάσει της ασκούμεας επιρροή κοινοτικής νομοθεσίας [απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Οκτωβρίου 2002, T-36/01, Glaverbel κατά ΓΕΕΑ (επιφάνεια υαλοπίνακα), Συλλογή 2002, σ. II-3887, σκέψη 34]. Επομένως, οι εν λόγω αποφάσεις του Bundespatentgericht δεν ασκούν επιρροή εν προκειμένω. Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως ομολογεί η προσφεύγουσα, καμία από τις αποφάσεις αυτές δεν δέχεται λόγο ακυρότητας. Άλλωστε, οι αποφάσεις αυτές αφορούν σημεία και προϊόντα που διαφέρουν από τα επίμαχα.
- 32 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από την αρχή ότι ένα σήμα πρέπει να χρησιμοποιείται για να εξακολουθεί να προστατεύεται, αρκεί η υπόμνηση ότι, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, πρέπει να εξετασθεί το σήμα καθαυτό, δηλαδή το σημείο που σχετίζεται με τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες όπως περιγράφονται στην καταχώριση του σήματος, προκειμένου να εφαρμοσθεί το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94. Συνεπώς, κάθε ζήτημα το οποίο συνδέεται με τη χρήση του επιμάχου κοινοτικού σήματος δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την εφαρμογή της διατάξεως αυτής.

- 33 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι, αν δεν διαπιστωθεί η ακυρότητα του κοινοτικού σήματος, η προσφεύγουσα θα εμποδισθεί να χρησιμοποιήσει το γερμανικό σήμα, αρκεί η επισήμανση ότι, ακόμη και αν τούτο γίνει δεκτό, δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά το ζήτημα αν το κοινοτικό σήμα είναι αντίθετο στη δημόσια τάξη ή στα χρηστά ήθη. Πράγματι, το τελευταίο αυτό ζήτημα, το οποίο αποτελεί το μοναδικό αντικείμενο της διαφοράς της υπό κρίση υποθέσεως, περιλαμβάνεται μεταξύ των απολύτων λόγων απαραδέκτου της καταχώρισεως οι οποίοι απαριθμούνται στο άρθρο 7 του κανονισμού 40/94 και αποτελούν αντικείμενο αυτοτελούς εκτιμήσεως, χωρίς κανένα συσχετισμό με άλλα σήματα. Συνεπώς, το ζήτημα της εκ μέρους της προσφεύγουσας χρήσεως του γερμανικού σήματός της δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω.
- 34 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από το άρθρο 106, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, υπενθυμίζεται ότι η διάταξη αυτή προβλέπει ότι, «εκτός αντιθέτου διατάξεως, ο [εν λόγω] κανονισμός δεν θίγει το δικαίωμα άσκησης αγωγών, βάσει του αστικού, διοικητικού ή ποινικού δικαίου ενός κράτους μέλους ή βάσει διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, με αντικείμενο την απαγόρευση χρήσης ενός κοινοτικού σήματος, εφόσον μπορεί να γίνει επίκληση του δικαίου αυτού του κράτους μέλους ή του κοινοτικού δικαίου για να απαγορευθεί η χρήση ενός εθνικού σήματος».
- 35 Μολονότι από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η χρήση ενός σήματος μπορεί να απαγορευθεί βάσει, μεταξύ άλλων, κανόνων που αφορούν τη δημόσια τάξη και τα χρηστά ήθη, παρά το γεγονός ότι το σήμα αυτό προστατεύεται από κοινοτική καταχώριση, δεν συνάγεται εντεύθεν ότι η δυνατότητα αυτή ασκεί επιρροή όσον αφορά το ζήτημα το οποίο θέτει το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 40/94 και το οποίο εγείρει η προσφεύγουσα, συνιστάμενο στο αν το σήμα αυτό καταχωρίστηκε κατά τρόπο σύμφωνο με το άρθρο 7 του ίδιου κανονισμού. Συνεπώς, το υπό κρίση επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί.
- 36 Εξάλλου, κατά το μέτρο που κρίθηκε ανωτέρω ότι το γεγονός ότι δεν επιτρέπεται στην παρεμβαίνουσα να παρέχει και να διαφημίζει στη Γερμανία τις επίμαχες υπηρεσίες ουδόλως συνεπάγεται ότι το επίμαχο κοινοτικό σήμα αντιβαίνει στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94, δεν είναι αναγκαίο να

εξετασθεί το ζήτημα αν η εν λόγω διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς, ζήτημα επί του οποίου αντάλλαξαν επιχειρήματα οι διάδικοι. Ομοίως, δεν είναι αναγκαίο να εξετασθεί η ακρίβεια της ερμηνείας της διατάξεως αυτής την οποία υποστηρίζει το Γραφείο ούτε να εξετασθούν τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα απαντώνσα στην ερμηνεία αυτή.

- 37 Τέλος, κατά το μέτρο που το γεγονός ότι δεν επιτρέπεται στην παρεμβαίνουσα να παρέχει και να διαφημίζει τις επίμαχες υπηρεσίες στη Γερμανία δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 40/94, δεν συντρέχει λόγος να εξετασθεί αν, όπως ισχυρίζεται η παρεμβαίνουσα, το γεγονός αυτό ισοδυναμεί με προσβολή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.
- 38 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο μοναδικός λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη του πρώτου αιτήματος της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί και, κατά συνέπεια, πρέπει ωσαύτως να απορριφθεί και το αίτημα αυτό.

Επί του δευτέρου αιτήματος, το οποίο σκοπεύει στη διαπίστωση της ακυρότητας του επιμάχου κοινοτικού σήματος

- 39 Όσον αφορά το δεύτερο αίτημα της προσφυγής, επισημαίνεται ότι από το πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσονται το πρώτο και το δεύτερο αίτημα προκύπτει ότι το δεύτερο αίτημα προϋποθέτει την έστω και μερική αποδοχή του πρώτου αιτήματος, το οποίο σκοπεύει στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, και ότι, συνεπώς, όπως επιβεβαίωσε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το δεύτερο υποβάλλεται μόνο για την περίπτωση που θα γίνει δεκτό το πρώτο.

- 40 Κατά το μέτρο που δεν κρίθηκε ότι υπάρχει λόγος να ακυρωθεί η προσβαλλομένη απόφαση, δεν απαιτείται να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του παραδεκτού ή επί της ουσίας του δευτέρου αιτήματος [βλ., υπό την έννοια αυτή, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Ιουνίου 2004, T-66/03, «Drie Mollen sinds 1818» κατά ΓΕΕΑ — Nabeiro Silveria (Galáchia), Συλλογή 2004, σ. II-1765, σκέψεις 50 και 51].

Επί του τρίτου αιτήματος, υποβληθέντος επικουρικώς και σκοπούντος στη διαπίστωση ότι το επίμαχο κοινοτικό σήμα δεν μπορεί να αντιταχθεί στο γερμανικό σήμα

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 41 Προς στήριξη του αιτήματος αυτού, η προσφεύγουσα εξηγεί ότι πρέπει να διαπιστωθεί με σαφήνεια ότι το επίμαχο κοινοτικό σήμα δεν παρέχει στον δικαιούχο τη δυνατότητα να δημιουργεί γενικό «φράγμα» για όλη την Κοινότητα, εφόσον του είναι αδύνατο να το χρησιμοποιεί σε μέρος αυτής, ενώ τη δυνατότητα αυτή έχουν άλλες επιχειρήσεις.
- 42 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γραφείο και η παρεμβαίνουσα υποστήριξαν ότι το τρίτο αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, ελλείψει επαρκούς επιχειρηματολογίας και λόγω του ότι η απόφαση αυτή εμπίπτει στο εθνικό δίκαιο και όχι στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 43 Το Πρωτοδικείο πρέπει να αποφανθεί επί του επικουρικού αιτήματος, κατά το μέτρο που, όπως κρίθηκε ανωτέρω, το πρώτο και το δεύτερο αίτημα, τα οποία υποβλήθηκαν κυρίως, πρέπει να απορριφθούν.

- 44 Ωστόσο, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα στοιχείο προς στήριξη του τρίτου αιτήματος, το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, δεδομένου ότι δεν ανταποκρίνεται στην επιταγή του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κατά το οποίο το δικόγραφο της προσφυγής περιέχει, μεταξύ άλλων, συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών.

Επί του αιτήματος της παρεμβαίνουσας, σκοπούντος στην προσθήκη στη δικογραφία της αποφάσεως με την οποία το Deutsches Patent- und Markenamt διέταξε τη διαγραφή του γερμανικού σήματος

- 45 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι, κατά το μέτρο που παρέλκει η κρίση επί του αιτήματος της προσφεύγουσας να διαπιστωθεί η ακυρότητα του επιμάχου κοινοτικού σήματος και κατά το μέτρο που η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά, παρέλκει η απόφαση επί του παρόντος αιτήματος της παρεμβαίνουσας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 46 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ηττήθηκε και το Γραφείο ζήτησε την καταδίκη της στα δικαστικά έξοδα. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η παρεμβαίνουσα ζήτησε ωσαύτως την καταδίκη της προσφεύγουσας στα δικαστικά έξοδα. Το γεγονός ότι υπέβαλε το αίτημα αυτό κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν εμποδίζει το να γίνει αυτό δεκτό (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 1979, 113/77, NTN Toyo Bearing κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 669, και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J.-P. Warner επί της υποθέσεως στην οποία εκδόθηκε η απόφαση αυτή, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 692). Συνεπώς, πρέπει να καταδικασθεί η προσφεύγουσα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Παρέλκει η απόφαση επί του αιτήματος της προσφεύγουσας το οποίο σκοπεύει στην αναγνώριση της ακυρότητας του κοινοτικού εικονιστικού σήματος που περιέχει το λεκτικό στοιχείο INTERTOPS, καθώς και επί του αιτήματος της παρεμβαίνουσας περί προσθήκης εγγράφου στη δικογραφία.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 3) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Pirrung

Meij

Pelikánová

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Σεπτεμβρίου 2005.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. Pirrung